ANUNȚURI

• În această duminică să-i pomenim în rugăciuni pe **Iulia** (sora Parmenei din strană) și pe **Cristian**, ultima pereche care se cunună în acest an. De asemenea avem încă un pruncuț botezat în obștea noastră: **Maria**, primul copil al tinerilor Andrei și Denisa-Iuliana.

• Cu ajutorul lui Dumnezeu **lucrările de pictură** în interiorul Bisericuței se apropie de sfârșit. De asemenea, s-a început refacerea marmurei de pe jos. Tot în această săptămână s-au făcut măsurătorile pentru Altarul de vară din curtea bisericii. Dumnezeu să dea spor tuturor celor implicați!

Sf. Masă fără acoperământul obișnuit...

ȘTIRI

• Pe străzile Tesalonicului a avut loc luni tradiționala **procesiune cu moaștele ocrotitorului orașului, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie**, Izvorâtorul de Mir (foto), și cu icoana Maicii Domnului „Portărița", eveniment la care au fost prezenți mii de pelerini. (sursa: basilica.ro)

• Săptămâna trecută, eparhia Aradului a mai pierdut un slujitor: tânărul **preot Ciprian-Cornel Ilica**, din Parohia Sintea Mică, a trecut la viața cea veșnică, la vârsta de 43 de ani, fiind bolnav de covid. Dumnezeu să-l odihnească! (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

• Luna trecută, copii din tot Aradul s-au adunat în curtea Bisericuței pentru a învăța să picteze icoane, sub îndrumarea iconarilor noștri Alin și Karla Pater. Realizările lor au fost adunate într-o **expoziție cu vânzare „Pictăm să ajutăm"**, care a reușit să strângă 15.395 de lei pentru a ajuta alți doi copii aflați în grea încercare, pe patul de suferință: Maria Băcanu și Paul Diș. (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

LIBĂRIA LOGOS ne recomandă

Pr. Constantin Coman - **De ce postim sau eliberarea de noi înșine**

„De ce postim? Postim pentru a ne recâștiga libertatea, eliberându-ne de propriile limite, slăbiciuni, impulsuri, patimi. Postim pentru a ne păstra sau crește libertatea și odată cu ea capacitatea de a iubi. Postul este un exercițiu de stăpânire de sine. Stăpânirea de sine este premisa și expresia libertății. Postul ține de firea umană însăși, este un dat inițial."

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

SENSUL SUFERINȚEI
săracului Lazăr

Cuvânt al Părintelui Sofian Boghiu

> **„Cât de greu i-o fi fost lui Lazăr, să vadă pe toți chefuind și el să rabde, fiind parcă sortit să simtă nenorocirea în toată adâncimea ei!**

S-ar părea, de multe ori, că viața aceasta pământească nu mai are nici o prelungire dincolo. Trăim aici, până la cimitir, ne îngroapă, ne pun o cruce pe mormânt și urmează uitarea. Dar nu este așa, fraților! Prin Evanghelia de azi **ni se deschide o perspectivă cu totul și cu totul nouă**. Viața aceasta o trăim așa cum o trăim, dar dincolo începe altceva. Ce anume? Nu e indiferent unde mergem dincolo.

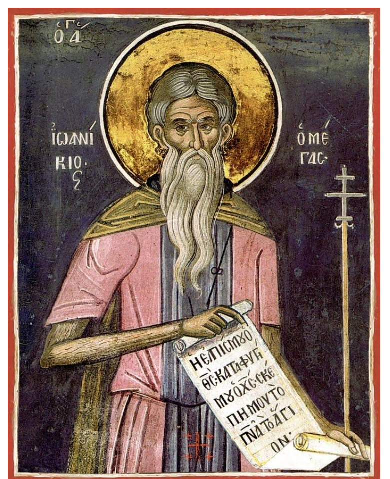
Nouă, oamenilor, ne place să trăim nesupărați de necazuri, asta ne-ar conveni tuturor. Dar Dumnezeu are alt punct de vedere. Bogatul de azi avea în jurul lui zeci lingușitori de tot felul, care trăiau foarte bine de pe urma laudelor lor. Iar Lazăr stătea la poarta aceea înaltă, cum sunt porțile în Orient, și aștepta să i se dea o firimitură de pâine, dar nimeni nu se îndura să i-o arunce. Bogatul, nici gând. **Când toate ne merg bine, seul din noi, grăsimea, ne închid ermetic pe dinăuntru** și nu ne mai pasă de necazurile altora, devenim cumplit de egoiști.

Câinii puteau să mănânce resturile de la masa bogatului, câinii erau sprinteni, dar Lazăr, bolnav, nu putea. El răbda de foame, nu înjura, nu țipa, nu osândea pe cei care chefuiau cu nepăsare sub ochii lui, nu judeca — așa cum fac unii care, în necazurile lor, îi înjură pe toți. Și pe Dumnezeu Îl înjură: *de ce ceilalți au și ei nu au?* **Lazăr nu osândea pe nimeni, ci aștepta așa, fără pic de revoltă contra cuiva**. Iată de ce a fost dus în rai: nu numai pentru sărăcia lui, ci mai ales pentru aceste virtuți ale lui cu totul dumnezeiești. Lazăr nu voia decât să nu moară de foame, atât. Văduva din Evanghelie striga la bogat, dar Lazăr tăcea. Fața lui era istovită de durere, de boală,

Sfinții săptămânii

SF. IOANICHIE CEL MARE (†4 noiembrie 846)

În rugăciunile sale Cuviosul Ioanichie era cu sârguință, încât nu numai cu duhul, ci și cu trupul se înălța de la pământ. Altă dată cuviosul mergând singur la biserică să se roage, i-a urmat în taină ucenicul și următorul vieții lui celei sfinte, fericitul Eustatie și ascunzându-se într-un colț al bisericii, lua aminte cu sârguință la rugăciunea lui. Apoi l-a văzut ridicându-și mâinile și înălțându-se de la pământ, stând în văzduh și rugându-se, lucru pe care văzându-l Eustatie, s-a înspăimântat. Iar după rugăciune iarăși a coborât pe pământ. Și simțindu-l pe Eustatie că este acolo, s-a scârbit asupra lui și a zis: „Scris este: Nu va locui lângă tine cel ce viclenește. Iar tu ai îndrăznit a vedea cu vicleșug smerita mea rugăciune". Deci l-a certat pe el ca să nu spună nimănui despre aceea.

de foame, dar el tăcea și răbda. Stătea acolo, la poartă, liniștit, resemnat și desigur, **se ruga** — altfel n-ar fi putut răbda grozava lui suferință. Nu hulea, nu judeca, nu cartea. Alții ar fi zis: *„Ce-i asta? Eu nu am o fărâmă de pâine, iar la bogat toate curg ca un pârâu și el îi hrănește pe toți lingăii aceștia. Unde este dreptatea lui Dumnezeu?"* Dar Lazăr nu zicea nimic din toate acestea, dovadă că în clipa morții este îndată înconjurat de îngeri. Dacă ar fi hulit, n-ar fi avut parte de o așa de mare cinste.

Boala lui era cumplit de grea, de vreme ce câinii îi lingeau bubele și nu putea lua nici fărâmiturile de pe masă, iar sărăcia lui era cea mai aspră. Unii sunt bolnavi, dar au hrana trebuincioasă; alții sunt săraci, dar sănătoși — și una o ușurează pe cealaltă. Lazăr însă era *și sărac și bolnav*, în cel mai înalt grad. Era **total părăsit**, de toți, o părăsire cu atât mai amară, cu cât zăcea la poarta unui mare bogătaș, lângă acei bețivi și îmbuibați care chefuiau în toate zilele. Noi, de obicei, simțim parcă mai mare nenorocirea noastră, atunci când avem în fața ochilor nenorocirea altora. Cât de greu i-o fi rost lui Lazăr, să vadă pe toți chefuind și el să rabde, fiind parcă sortit să simtă nenorocirea în toată adâncimea ei! Era ca acela care se chinuiește de sete la marginea unui izvor. **Lazăr nu mai vedea pe un al doilea care să sufere ca el, ci era absolut singur în suferința lui** și nu era nimeni care să-l mângâie măcar cu un cuvânt.

Spune un cuvânt în Biblie: „Nu este suferință mai mare decât suferința mea". Unii care suferă, [atunci] când văd că alții o duc bine, deși sunt chemați să se roage, se satură grozav de această învățătură creștină. Mai ușor se îndreaptă către vrăjmașul, când aud că altora le merge bine. Zilele trecute îmi spunea cineva despre o femeie că îi riposta așa: „Lasă-mă în pace, domnule, cu rugăciunea! De acum m-am săturat. Mai bine mă rog la dracu', că el mă ajută. Dumnezeu nu mă ajută!" Cumplit lucru, cu adevărat! Aceasta înseamnă să nu înțelegi **rostul suferinței**. „Dumnezeu, pe cine iubește, îl bate", spune sfânta Scriptură, pentru că **altfel omul se înrăiește și se trândăvește**. Dumnezeu, când ne pedepsește, ne arată de fapt dragostea Lui, ca atunci când ai un copil obraznic: îl mai bați ca să-l cumințești și-i prinde bine mai târziu. Copiii care nu sunt bătuți în copilărie, te bat ei pe tine când se fac mari. „Dumnezeu, pe cine iubește îl bate"; spune Sirah: „Gătește-ți sufletul spre ispitire și fi statornic, plecând inima ta, de vrei să slujești Domnului".

Așa era încercat bietul Lazăr. Și poate că mulți socoteau că este vinovat, ticălos înaintea lui Dumnezeu: „când ești necăjit, sigur ispășești ceva". Așa facem toți. Când vezi pe cineva care suferă, îi pui îndată nota la purtare și-ți vei lua răsplata pentru judecată. Tot așa îi spuneau și lui Iov: „Dacă ai fi fost bun înaintea lui Dumnezeu, n-ai fi suferit atât!" Tot așa îl judecau și pe sfântul Pavel când au văzut vipera atârnând de brațul lui: „E un păcătos". **Suntem întotdeauna foarte dispuși să-i osândim pe ceilalți, în necazurile și nenorocirile lor.**

Dumnezeu nu este nedrept. Prin suferințele din această lume suntem curățiți de păcate, păcate la care noi de multe ori nici nu vrem să ne gândim sau nici nu le bănuim. Dar Dumnezeu, la lumina Lui, vede tot acest praf care se depune pe sufletul nostru, acest praf păcătos care ne întinează. Câte gânduri, câte vorbe, câte pofte ne răscolesc lăuntrul nostru și ne întinează haina albă a botezului! Și când stărui în păcat și nu te ridici, nu te cureți, și nu accepți suferința ca Lazăr cel din Evanghelie, când te revolți împotriva suferinței și împotriva lui Dumnezeu, atunci nu faci altceva decât să te răzbuni pe tine însuți, curmându-ți veșnicia, șansa veșniciei în lumina lui Dumnezeu.

Puneți la inimă cuvintele Mântuitorului din Evanghelia de astăzi și lucrați cu nădejde faptele mântuirii. Amin".

FERICIRILE (3)

„Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul"

Ce pământ, care pământ? Că vedem că cei fioroși se sfâșie unii pe alții ca să moștenească pământul, ca să moștenească mai mult pământ, ca să aibă, ca să domnească, ca să împărătească Și nouă ne poruncește Mântuitorul să fim blânzi. Cât despre pământul văzut, nu știu ce va fi cu el; dar văd un lucru, că cei violenți, „bărbații sângiurilor", cum zice Psalmul, nu vor moșteni, ci se vor sfâșia unul pe altul până vor veni zilele, pe care Dumnezeu „le va scurta", fiindcă nici un trup nu se va mai putea mântui dacă nu le scurtează Dumnezeu. Dar pământul, îl putem înțelege cel puțin în două feluri: **pământul care sunt eu**, pământul, și mă moștenesc pe mine, adică devin posesor al acestui pământ care sunt eu. Și putem să gândim și **pământul făgăduinței**, care este una din numirile Împărăției Cerurilor. Numim pe Hristos cu cuvântul „Pământul celor vii"; asta este una din numirile lui Hristos și, în orice caz, pe acel Pământ îl vom moșteni.

Spune Hristos undeva. *„Căutați întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui"*. Iată că prin blândețe moștenim un „pământ", un pământ veșnic, unde, spune Sfântul Petru, „împărățește dreptatea". Dar dreptatea lui Dumnezeu ce este? Dreptatea lui Dumnezeu: Îl vedem întâi pe Hristos răstignit pe Cruce pentru păcatele noastre – păi asta dreptate este? Asta este dreptate a Iui Dumnezeu? Și văzând acest lucru, trăindu-l, îmi amintesc că spunea Părintele Sofronie: „Am rămas trăsnit de chipul lui Hristos, Care cinci mii de ani după căderea lui Adam urca pe Golgota ca să sfâșie zapisul „cel scris împotriva noastră". Și l-a sfâșiat. Și așa se „îmbată" omul de frumusețea dreptății lui Dumnezeu, că însuși vrea să se dea, așa cum S-a dat Fiul lui Dumnezeu, până la moarte dacă poate, dacă harul îi dă putere, cum a dat Mucenicilor.

Păr. Rafail Noica

CUVÂNT către TINERI

Preot Ștefan

Astăzi, când cad pe rând toate reperele lumești, care odată păreau sigure, să ne ținem de singurul reper care nu va cădea niciodată – Dumnezeu. Iar Dumnezeu lucrează prin oamenii Săi. Și în primul rând lucrează în viața fiecăruia dintre noi prin părintele duhovnic. Iată câteva cuvinte de întărire ale acestuia pentru tineri (căci a fost dat cu prilejul unei nunți), dar valabile pentru fiecare om în parte. Să stăm deci cu toții în jurul oamenilor lui Dumnezeu, iar dacă cineva nu i-a aflat, să ne rugăm pentru acela să-i afle cât mai este încă vreme în viața lui.

„Oamenii pierd multe în viață. Îmbătrânim și albim de atâtea pierderi. Însă **important este să nu ne pierdem de Dumnezeu**. Acesta este cel mai important lucru, iar celelalte nu mai contează deloc.

Și mai este un lucru care contează: **să nu-i pierdem pe tinerii de lângă noi**. Și nu-i vom pierde dacă vom rămâne în Hristos. Părinții și bunicii nu-și vor pierde copiii și nepoții niciodată dacă rămân în Hristos, iar aceasta este mare nădejde, căci Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut. Totuși, unii oameni se pierd. Dar tinerii care s-au așezat în Dumnezeu, în credință, vor rămâne mădulare vii ale Bisericii lui Hristos și El nu-i va lăsa niciodată să se piardă.

Chiar dacă avem această siguranță, suntem îngrijorați în ce fel de vremuri pornesc tinerii azi. Puțin ne este ciudă, căci noi am avut parte de normalitate, atât cât a mai fost. Iar tinerilor nu le mai putem vorbi despre aceasta, pentru că se văd nori negri foarte mari pe cer. Dar nu-i nimic! Orice s-ar întâmpla în lumea aceasta în care porniți în viață - și ce greu se arată a fi! -, totuși, tinerilor, să știți că noi suntem cu voi! Și nu până la moarte, cât ne vom mai bucura unii de alții, ci pentru totdeauna! Iar aceasta o spun în Hristos, nu întru neputința mea sau a celorlalți.

Pot să vă asigur, tinerilor, în numele meu, al rudeniilor voastre și al credincioșilor, că niciodată nu vă vom lăsa, cât aer vom avea în piept și mai mult de atât. Și, în numele lui Hristos Care zice: *unde sunt doi sau trei în numele Meu, acolo voi fi și Eu*, cu inimile noastre vom sta în jurul vostru. Și oricât de mare va fi gerul care vine, și oricât de mari vor fi durerile și anormalitățile care urmează, și oricât de greu va fi pentru copiii voștri, **noi vă vom încălzi inimile, cu pieptul nostru și cu răsuflarea noastră, în Hristos**.

Și dacă nu vom mai fi, în Dumnezeu vom fi! Aceasta este siguranța pe care vi-o dăm. Altceva nu vă putem da. Așa cum a zis Sf. Ap. Petru, când s-a suit la templu cu Sf. Ap. Ioan în ceasul al 3-lea al după-mesei. Iar întâlnind un olog care cerșea, i-a zis: *Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă!* (Faptele Apostolilor 3, 6). Și aceasta zicem și noi acum: **vă dăm ceea ce avem – inimile noastre, căci nu noi vă dăm, ci Hristos.**

Și atunci, oricât de greu va fi, și așa trăind voi printre bombe, **să nu vă temeți! Vom izbândi în Hristos!** Vom îmbătrâni și vom muri împreună! Și vom învia împreună! Și așa vom fi pururea în Domnul cu voi, în viața voastră, în lucrarea voastră, până la capăt. Amin!"

Sf. Cuv. David din Evvia (1 noiembrie) oprește căderea unui avion

Într-o zi din luna iunie a anului 1990 trei avioane militare zburau deasupra Mănăstirii Cuviosului David. Unul dintre avioane a început să piardă din înălțime și se apropia de pământ. Când situația era scăpată de sub control, avionul a lovit chiar crengile unui pin. Totul părea pierdut. Dar, atunci, în chip minunat, o putere nevăzută a ridicat avionul în sus, iar apoi acesta a zburat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat mai înainte. Când avionul a ajuns pe aeroport, s-au găsit ramuri de pin agățare de el, mărturie a minunii. Mama pilotului s-a rugat mult lui Dumnezeu, vrând să i se descopere ce sfânt o ajutase. Și într-o noapte a văzut în vis un călugăr care i-a spus că e Cuviosul David, că el i-a salvat fiul și pe cei care erau împreună cu el. I-a cerut să vină la mănăstirea sa din Evvia, pentru a i se închina. Și, când femeia a mers în pelerinaj împreună cu soțul ei, pentru a-i mulțumi Cuviosului, văzându-l în icoană l-a recunoscut imediat: „Acest sfânt ne-a salvat copilul", a spus ea, cu inima plină de bucurie. Dacă nu ar fi intervenit Cuviosul David, avionul acela s-ar fi prăbușit. Emisiunile de știri ar fi comentat cu lux de amănunte accidentul. Dar așa, întâmplarea a ajuns și în inimile noastre.

Calendarul mărturisitorilor

Elevul RADU MACRI

(†4 noiembrie 1951)

Plecat în veșnicii
CA UN ÎNGER

> ***Din toamnă și până în primăvară, în închisoare soseau grupuri de elevi între 12 și 18 ani, din toate părțile țării. Slăbiți, timorați, unii bolnavi, dar cu ochi de lumină dulce, ca niște îngeri blânzi în fața cărora îți venea să cazi în genunchi și să le săruți aripile nevăzute, care fâlfâiau neputincioase pentru zborul spre înaltul din care coborâseră.*** Virgil Maxim

„În camera infirmeriei, cu mine, erau mai mulți bolnavi grav. Ceea ce îmi aduc aminte cu multă tristețe era un băiețel de vreo 14-15 ani sau poate mai puțin, al cărui nume mi-l amintesc: **Radu Macri**. Elev, fiul unui pilot de marină din Brăila. Avea dublă pneumonie. Fusese arestat cu grupul Generalul Franco.

Prin anii 1948 sau 1949, un grup de elevi având vârsta în jur de 12-13 ani s-au hotărât să-i scrie o scrisoare generalului Franco - despre care auziseră că a luptat împotriva comunismului - și să-și exprime indignarea cum ei, copiii, erau forțați să intre în asociații cu caracter comunist. Zis și făcut. Pe o carte poștală, în câteva rânduri și-au exprimat păsul, au semnat cât mai descifrabil posibil și trecând adresa Domnului General Franco - Madrid au pus-o cu nonșalanță la cutia poștală. Ceea ce a urmat se poate bănui. În închisoare erau numiți „copiii generalului Franco”.

Băiețelul era întins pe un pat cu ochii extrem de strălucitori datorită febrei. Străveziu de slab se stingea clipă de clipă ca o lumânare. După câteva zile de la sosirea mea, Radu n-a mai mișcat. A rămas așa cum am să exprim mai târziu în poezia „Pitești”. *Ca un înger mat, ce a-nghețat, plecat în veșnicii.*”

Aurel Vișovan

PITEȘTI

Opriți-vă din hohote, nebuni !!!
În râsul vostru negru
Fierb clocote de sânge
Din rânjetul satanicei furtuni.

Pe cine-ați răstignit din nou, nebuni ?!
Ce cântec sfânt în scrâșnet greu se frânge...

O!... Dans în ritm macabru
Apocaliptic ropot de prohodiri ciudate
Cer negru
negru clopot
Ce-ntunecat se bate
și
bate . . . bate . . . bate . . .

Morți vii,
Stafii, și câte-un înger mat
Ce a-nghețat
Plecat în veșnicii

Morți vii
Stafii și urlete surpate de nebuni...
O, Doamne, unde ești ?!
De ce n-aprinzi minuni, minuni cerești ?
Pe unde ești, o, Doamne, unde ești ?!
...
Din nepătruns nici un răspuns
...
Pitești, Pitești, Pitești.

Sf. Cuvios GHEORGHE KARSLIDIS –
Noul Mărturisitor din Drama
(†4 noiembrie 1959)

Sfânt contemporan, căci s-a născut în 1901 în fostele teritorii grecești din Asia Mică, Cuviosul Gheorghe Karslidis a rămas orfan de mic, fiind crescut de o bunică ce avea dragoste deosebită pentru sfintele slujbe. În adolescență a luat asupra sa crucea muceniciei de bunăvoie, prin viața aspră din mănăstire, dar a suferit o vreme și prigoana bolșevicilor (cât a stat ca frate și apoi călugăr) în Georgia. Acolo a fost închis pentru credință și a ajuns chiar în fața plutonului de execuție, dar Dumnezeu l-a scăpat printr-o minune, căci Cuviosul mai avea de lucrat în această lume. După câțiva ani s-a stabilit în Grecia și acolo a întemeiat o mănăstire, ajutând prin cuvânt și rugăciune pe toți care veneau la el. Viața ascetică și smerenia i-au adus darul înainte-vederii și al cunoașterii gândurilor oamenilor. La mănăstirea de la Drama și-au aflat scăpare și săraci, și foști spiritiști sau vrăjitori, și femeile care doreau să avorteze. Părintele Gheorghe îi primea pe toți, îi sfătuia, îi spovedea și le schimba viața. A adormit în anul 1959, iar moaștele sale binemirositoare au fost descoperite în 2006. Craniul sfântului poartă imprimat pe el, din naștere, semnul Sfintei Cruci.

Sf. Gheorghe din Drama vindecă un tată și o fiică

Timp de doi ani un bărbat din Cipru a avut probleme de sănătate. În vremea somnului, suferea de dese întreruperi ale respirației. Problema era destul de severă și nu mai putea dormi bine, iar datorită lipsei de somn nu mai făcea față la muncă și era periculos să conducă. Tot stresul acesta îi dăduse și o oarecare formă de depresie.

A văzut mai mulți medici, care i-au dat diverse medicamente, fără însă să aducă rezultatul scontat. Venind la Mănăstirea Cuviosului Gheorghe, o maică l-a adus înaintea capului Cuviosului spre blagoslovenie, unde s-a petrecut o nemaiîntâlnită minune. Astfel, pe când se afla la chilie să se odihnească, s-a trezit chemat fiind de maica ce făcea pe ghidul, să o urmeze în biserică. Acolo, dinspre capul Cuviosului venea o mireasmă fină, deosebită. S-a închinat, mișcat fiind, și a simțit cum mireasma pătrunde înăuntrul său. A rămas uimit, plin de mirare. O monahie i-a spus simplu: „Când voiește, răspândește

mireasmă; acum s-a răspândit până aici”. Mișcat de cele petrecute, bărbatul s-a întors la chilie și a citit paraclisul Cuviosului. Din acel moment, s-a petrecut o schimbare cu respirația sa, plămânii funcționau din nou cum trebuie.

A plecat de la mănăstire având o respirație normală și cu sentimentul că binecuvântarea Cuviosului rămăsese întru el cu deosebire. De atunci s-au îndepărtat de la el și stresul și deprimarea și somnolența. Examinările medicale ulterioare au arătat o situație foarte bună, iar de atunci nu i s-a mai întâmplat să aibă vreo întrerupere a respirației în vremea somnului. Acest fapt inexplicabil rațional i-a dat o mare mângâiere și întărire.

Același frate cipriot, tată a cinci copii, a mai avut încă o intervenție mișcătoare a Cuviosului în viața familiei sale. Fata cea mai mare era hiperkinetică, foarte solicitantă și necooperantă. Medicii nu-i puteau pune un diagnostic anume, specialiștii socoteau că are anumite tulburări emoționale. În adolescență suferise și de anorexie, slăbind foarte mult. Avea și multe probleme cu materiile școlare; nu mai voia să ia medicamente, iar atunci când le lua, îi provocau efecte secundare serioase. Atunci când tatăl s-a dus la mănăstire pentru problema lui, l-a rugat cu căldură pe Cuvios și pentru fiica sa. Maica stareță l-a sfătuit să ia din aghiasma aflată în apropierea sfintelor moaște și să-i ducă fiicei sale. La întoarcerea în Cipru, a comandat o icoană a Cuviosului și a dăruit-o bisericii din enorie. I-a dat fiicei să bea din aghiasmă, iar schimbarea a fost vizibilă chiar din acea zi: din vulcanică a devenită liniștită. Fiica sa spunea despre Cuviosul: „Mi-am găsit doctorul sufletului”. Părinții au avut o oarecare îndoială, să nu cumva să fie o chestiune de moment, dar viața bolnavei a cunoscut din acel moment un nou început. Puterea Cuviosului este mare și minunată. Întreaga familie a început să-l iubească mult, iar la pomenirea sa, pe 4 noiembrie, s-au dus să-i mulțumească din inimă pentru bogatele sale faceri de bine.

Tămăduirea minunată a unui mitropolit grec

Mitropolitul Benedict al Philadelphiei începuse să aibă probleme serioase cu corzile vocale. El a vizitat mai mulți medici renumiți, dar fără rezultat, pentru că nimeni nu a reușit să-i spună cauza, să-i ofere un diagnostic al bolii sau să-i sugereze un tratament. În urma sfatului Stareței Porfiria, ierarhul a băut din apa sfințită care se află în apropierea moaștelor Sfântului Gheorghe de la mănăstirea din Drama și s-a rugat. Dupa aceasta, gâtul său s-a vindecat. Vlădica Benedict, pentru a-i mulțumi Sfântului pentru ajutorul său, a făcut o făgăduință conform căreia s-a angajat să vină la mănăstire în fiecare an de 4 noiembrie, când este Ziua Sfântului și să aducă o vacă. Astfel, pe 4 noiembrie 2014 mitropolitul și-a îndeplinit promisiunea și a venit personal să aducă o vacă la mănăstire.

Să avem rugăciunile sale!

I.G.

Interviul săptămânii

VIAȚA printre cărți

„Nu vânzările contează. Este mai important să plece omul cu o carte care îi dă un răspuns problemelor sale.

Librăria Logos (aflată pe str. Horea, lângă Primărie) este una dintre roadele lucrării Asociației „Ierom. Arsenie Boca". S-a deschis în anul 2008 și de atunci ne oferă mereu carte ortodoxă de suflet hrănitoare. Pe **Tudor** *și pe* **Albinuța** *(cum o numim cu toții), cei doi librari, majoritatea îi știm de la slujbe, căci fac parte din strană. Astăzi ne vor răspunde la câteva întrebări despre munca lor între rafturile de cărți.*

De când sunteți librari la Logos?

T: Ca voluntar din 2012, iar ca angajat din 2014.

A: Eu am fost voluntar din 2008, iar din 2015 sunt angajată. Înainte de noi au fost librari Parascheva și actualul părinte Ciprian din Hunedoara.

Cât de mult v-a ajutat faptul că amândoi ați terminat Teologia?

A: Foarte mult! Pe unii autori i-am citit din timpul facultății, iar de alții am auzit, chiar dacă nu i-am citit. Și mai e ceva: **am învățat să pun preț pe cei care au scris aceste cărți.** De exemplu, nu pot spune: avem o carte de Ioan Gură de Aur, ci spun Sfântul Ioan, căci știu cine este și ce viață a avut.

T: Cu siguranță m-a ajutat foarte mult, căci cunoscând teologie, poți să dai cumpărătorilor cartea care trebuie. De exemplu, au anumite probleme și i-ar ajuta să citească despre anumiți sfinți sau să se roage unui sfânt sau altuia. Fiind librărie cu specific ortodox, oamenii au așteptarea și pretenția să le recomanzi ceea ce au nevoie.

Sunt mulți cumpărători care vă cer sfatul?

T: Majoritatea. Și cei care ne cunosc, dar și cei care nu ne cunosc. Și ne întreabă și cei care vor să dăruiască o carte.

A: Mai sunt și oamenii care merg la alte biserici, dar ne întreabă despre ce ne-au spus părinții noștri să facem în posturi, cum să ne rugăm, căci vor și ei să citească acele rugăciuni.

Într-un fel, prin intermediul cărților, ați ajuns să-i cunoașteți pe frații de la Bisericuță, dar și pe ceilalți clienți...

T: Sigur! De multe ori, când ni se cere un sfat pentru o carte-cadou, îl întreb cui vrea să o dăruiască, și așa pot oferi un titlu, pentru că știu ce fel de cărți citește și cumpără de la noi sărbătoritul.

A: Ne ajută și faptul că am grupat cărțile pe categorii. De exemplu, dacă cineva dorește să dăruiască o carte unei femei, cam știm ce gen de carte ortodoxă citesc femeile. Sau nu vom da unui începător în ale credinței o Filocalie, ci un roman duhovnicesc mai ușor sau o carte de poezii.

Apropo de categorii de cărți, cam ce procent ocupă pe rafturi, cărțile duhovnicești mai ușoare? Și cam câte titluri aveți la vânzare?

A: Cam jumătate din cele aproximativ 1.500 de titluri câte avem acum.

T: Dar sunt și destui clienți care își doresc o cunoaștere aprofundată a credinței, care vor mai mult decât o literatură de duminică sau de seară.

Aveți o experiență de mai mulți ani. Se vede în ultima vreme o scădere a interesului pentru cărțile ortodoxe?

T: Nu! În primul rând cei vechi au ajuns să ne cunoască și vin să cumpere, iar cei mai noi în Biserică, vor să descopere credința.

A: Avem clienți care vin mereu pentru noutăți, ne întreabă ce am mai primit. Și sunt oameni care vin aici și citesc un pic dintr-o carte, apoi mai vin în altă zi și citesc în continuare.

T: Am reușit să trecem peste greul de la începutul pandemiei și aceasta spune ceva pentru interesul față de carte.

Dacă ar fi să încadrați clienții pe categorii de vârstă, tineretul ce pondere are?

T: Poate chiar jumătate dintre cititori. Sunt mulți autori care prind în special la tineri (păr. Necula, maica Siluana, păr. Savatie Baștovoi) și atunci vin să ceară cărțile lor.

A: Trebuie să remarc că cei mai în vârstă, pensionarii, vin mereu în prima parte a zilei. Ieșind în oraș după cumpărături, se opresc mereu la noi, chiar și numai pentru a schimba vorbă.

Am văzut că aveți un raft pentru copii. Mai citesc copiii în ziua de azi?

A: Da, citesc. Foarte mulți sunt atrași de genul de aventură. De exemplu au citit cărți ca Harry Potter și vor cărți ortodoxe în același gen de aventură. Dar vin și copii să cumpere prima lor Biblie. Am avut o clasă de elevi care au câștigat un premiu și au putut să-și aleagă ce produse au dorit din librărie. Au ales miruri, iconițe, etc., dar a luat fiecare și câte o carte.

Aveți clienți fideli?

T: Da, sunt care vin periodic, o dată pe săptămână, sau care ne sună să afle ce a mai apărut nou.

A: Și mai avem clienți care vin mereu să cumpere ca să ne susțină, dăruind altora cărțile.

Există câteva cărți foarte bine vândute?

T: În primul rând **Sf. Scriptură**! Ne așteptam ca la un moment dat să stagneze vânzarea ei, căci fiecare avem acasă una, dar nu s-a întâmplat deloc așa. Vin în continuare oamenii să o ceară. Apoi, **Părintele Arsenie Boca** rămâne dintre cei mai citiți. Și sfinții athoniți contemporani.

A: Dar și autori la modă azi, ca păr. Savatie Baștovoi, sau romanele duhovnicești, foarte cerute.

V-ați extins ca ofertă...

T: A fost o perioadă în care vânzările au stagnat și a trebuit să găsim soluții. Așa a început colaborarea cu mănăstirea Nera. Pot să spun că a fost un pas important pentru noi.

A: Clienții care vin după produse naturiste sunt interesați aproape întotdeauna și de câte o carte.

T: La fel de mult ne-a ajutat și colaborarea începută cu Arhiepiscopia Aradului, prin vânzarea de obiecte religioase, icoane, cărți de cult, etc.

A: Ne-am dat seama că, pe lângă cărți, unii clienți așteptau să găsească într-o librărie ortodoxă și miruri, tămâie, etc.

Ca librari, ajungeți să răsfoiți cărțile pe care le aveți pe rafturi?

T: Trebuie! Înainte de a le aduce în librărie, citim prezentarea lor. Dar apoi citim și majoritatea cărților (mai ales noutățile), măcar în parte, ca să știm ce să spunem clienților despre ele.

De multe ori nu mai găsim cărțile tipărite acum câțiva ani. Aveți un cuvânt în fața editurilor pentru retipărirea lor?

T: Dacă cer mai mulți clienți o anumită carte și nu se mai găsește, solicităm editurii să o republice. De multe ori, la cererea cititorilor, prin intermediul nostru, se republică titluri, în special cele importante.

Ați ajuns să dați și sfaturi dincolo de lectura cărților?

T: Este o categorie de oameni care vin și ne întreabă ce cărți să citească. **Mă bucur că au încredere în mine și îmi cer un sfat, dar în același timp mă simt foarte responsabil**. Și mă bucur când văd că se întorc după altă carte, dar mai ales când îi văd apoi mergând la biserică. Nu vânzările contează. Este mai important să plece omul cu o carte care îi dă un răspuns problemelor sale. De multe ori, după ce am dat o carte unui om, m-am rugat să mai vină o dată la librărie, ca să am prilejul să-i spun mai multe despre Biserică.

A: Sigur că îi îndrumăm pe cei care ne întreabă, să meargă la biserică, să caute un preot, să se spovedească. Am avut bucuria să văd apoi că se întorceau cu o hârtie pe care preotul le scrisese ce cărți de rugăciune să cumpere.

Vă ajută canalele de media pentru a vinde cărțile?

T: Avem un site al librăriei și o pagină de facebook, dar majoritatea clienților ne cunosc venind aici, în librărie.

A: Glumind un pic, avem și un „serviciu" Logos-drive, pentru cei care află despre noutăți de pe internet și ne roagă să le aducem cartea la Biserică, pentru că programul de la serviciu nu le permite să vină la librărie.

Cum vedeți situația vânzării de cărți în aceste vremuri?

T: Dacă nu se închide fizic librăria, oamenii vor cumpăra în continuare. De la început s-a pus problema dacă va supraviețui librăria, fiind cu profil ortodox. Și iată că am rămas în picioare. **În măsura în care oamenii vor avea nevoie de cuvânt, Dumnezeu ne va ajuta să îl aducem.**

Vă mulțumim!

NOUA GENERAȚIE!

Din această vară a început să se coaguleze în obște un grup de adolescenți. Sunt noua generație, care până mai ieri mergeau de mâna părinților, și care acum își caută propriul drum. Sub îndrumarea și grija a doi maturi (Tudor din strană și Giorgiana actrița), adolescenții au fost împreună în două tabere și o drumeție, iar acum își propun să se întâlnească mai des, să stea de vorbă, să asculte muzică, să facă și un pic de rugăciune. Dumnezeu să-i ajute să-și descopere frumusețea din suflete și să rămână pe calea Sa!